



Република Србија  
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД  
Рев2 656/2021  
22.04.2021. године  
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Славољуб Гајић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Стари град, Београд, чији је пуномоћник Весна Милановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2009/20 од 07.08.2020. године, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2009/20 од 07.08.2020. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2009/20 од 07.08.2020. године.

**Образложење**

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1598/18 од 26.09.2019. године, обавезан је тужени да тужиљама на име накнаде штете по основу неисплаћене новчане накнаде исплати тужиљи АА износ од 201.479,85 динара, а тужиљи ББ износ од 175.480,45 динара са законском затезном каматом на наведене износе од 08.03.2016. године до исплате (став први и други изреке). Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљама исплати доспеле, а неисплаћене законске затезне камате као самостална потраживања у износима наведеним у изреци са законском затезном каматом од 07.05.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљама исплати законску затезну камату као самостално потраживање због доцње у исплати новчаних накнада, и то износе одређене у изреци са каматом од 07.05.2018. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.026,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2009/20 од 07.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1598/18 од 26.09.2019. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права применом члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана. одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је обавезан тужени да тужиљама исплати разлику од исплаћене до припадајуће новчане накнаде утврђене решењем о споразумном престанку радног односа, као и законску затезну камату као главно потраживање због доцње у исплати наведених новчаних потраживања из радног односа. Одлучујући у смислу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, с обзиром да спорно правно питање није од општег интереса или правно питање у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, у ситуацији када је тужени послодавац донео нова решења којима умањује износе накнаде на које су тужиље већ пристале споразумом и извршио исплату у умањеном износу по новим решењима. Такође, није потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе нити су у ревизији томе пружени одговарајући докази, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско–правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају се не ради о парници из радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, када је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите по тужби поднетој 07.05.2018. године, није заснивање, постојање или престанак радног односа, па како вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваку тужиљу (нису јединствени супарничари у смислу члана 210 ЗПП) не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија  
Слађана Накић-Момировић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић